

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

V. De postrema Judaeorum expugnatione post Christi necem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

reliquis Pauli comitibus Crescens quidem ab eo missus in Gallias Pauli ipius testimonio declaratur. Linus vero, quem in secunda ad Timotheum epistola Romae secum versari testatur, primus post Petrum, ut supra iam diximus, Ecclesiae Romanae Episcopatum adeptus est. Clemens quoque, is qui tertius Ecclesiae Romanae Episcopus est constitutus, adjutor Pauli sociusque certaminum fuisse, ipsiusmet testimonio perhibetur. Denique Areopagitam illum nomine Dionysium, quem post concionem illam quam Paulus in Areopago ad Athenieales habuit, primum credidisse Lucas in Actibus scribit, Atheniensis Ecclesiae primum Episcopum fuisse tradit alter quidam Dionysius Corinthiorum Episcopus, antiquissimus Scriptor. Sed quinam subinde per ordinem temporum Apostolis succederint, in progressu operis suo loco dicemus. Nunc ad reliqua pergamus.

A σπινέ μηδὲ οὐκαλάς τειλάμφρος ὑπ' αὐτῆς μαρτυρεῖται. Λινός ἐξ μέμνησισιων ΙΩ. Ἐπί Ρώμης αὐτὸς καὶ τὴν δοθέσαν τε Τιμόθεον Ἐπίσολὸν, πεῶτε οὐκέπειται. Ρώμαίων ἐκκλησίας λιγεποπόνητο πειρατής Κλημής Τῆς Ρώμαίων ηγετὸς ἐκκλησίας τέτος Επισκοπος καταστας, Παύλος συνεργός οὐ Σωκράτης γεγονόναι πέδος αὐτὸς μαρτυρεῖται. Ἐπιτάτοις καὶ τὸν Αρεωπαγίτην ἀπέννον, Διονύσιον αὐτὸν εἰπόντος Αθηναίου Παύλος δημητρεῖαν πεῖτον πιεδομαὶ αὐτέργαψεν οὐ λεκάνης τοις Αθηναίοις ἐκκλησίας πεῖτον Επισκοπον, δραχμίων πιστερος Διονύσιος Τῆς Κορινθίων παρεγκίας ποιημένης γεγονέναι. αἱλα γραφεῖσαντων, Ἐπί πανος τὰ τῆς ηγετος τῶν Αποστόλων διδασκόντης ήμερην εἰσησέαμενον οὐ Επί τὰ εἴης ιαρδυτὶς ισοειδεῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

Περὶ τῆς μητρὸς τῶν Χειρονόστατην Ιερουσαλήμ πολιορκίας.

Μετὰ Νέοντα δέκα πρὸς τελεῖν ἔτει
τὸν δέκαντην ἐπικρατήσαντα, τῶν αὖτις
Γάλβανού Οὐθωνα ἐπικαλούντος μηδὲν εἶδον
διορθρόν, Οὐεπαταγιανός ταῖς καὶ Γερδαίας
ταῦτα εἰπεῖσι λαμπρωμόντος, Βασιλεὺς εἰπεῖ
αὐτῆς αναδεινούσατης Γερδαίας, αὐλοκράτη
περὶ τῶν αὐτοῦ σραζοπέδων αἰσαρούθεν.
Τὸν ἐπί Ρώμης διωαντίκα τειλάμενος, Την
τοῦ παιδὸς τοῦ καὶ Γερδαίαν εἰχειρίζει πόλεμον.
μετά γε μην τὴν Σωτῆρος ήμέρην αὐτοῦ
Γερδαίαν περὶ τοῦ κατὰ αὐτῷ τολμήματος οὐδὲν
καὶ τῶν Αποστόλων αὔτοις πλείστας ὅσας ἐπεβλαστούσι
μεμιχανημένων, πρώτη τε Στεφανούσιος ἦτορ αὐτῶν αινημέρως εἰπαὶ μετ' αὐτοῦ
τὸν Γαλάωνα, οὐδὲν Ζεβεδαῖος μὲν παῖς, αὐτὸς δέ
φος οὐ Γαλάων, τὸν κεφαλὴν δοτούμενός εἴπει
πασί τε Γαλάων έπει τὸν αὐτοῦ τῆς Εποκῆς
πῆδαντον, πεῶτε οὐτὸς τὴν Σωτῆρος ήμέρην
αὐτοῦ τοῦ κειληρωμένην, τὸν περιστηλωθεῖσαν
τερόπον μεταλλάξαντος. τῶν τε λοιπῶν Απο-
στόλων μυρία εἰς θανάτον ἐπιβεβλημένων,
τῆς μὲν Γερδαίας γῆς αὐτοῦ πελλαμένων, ἐπὶ τοῦ
τοῦ κηρύγματος διδασκαλία τῶν εἰς συμπατία ταῖς εἴηνται σειλαμένων πορείαν συ-
δικάμει τε Χειρονόστατην φίσαντο αὐτοῖς.

ΣΑΡΤ Τ. V.
De postrema Iudeorum expugnatione post
Christinēm.

Huc refer.
Niceph.
c. 3. 4. 5.
6. 7. 8.
lib. 3. **P**ost Neronem qui per tredecim annos imperium tenuit, cum Galba atque Otho anno dumtaxat & sex mensibus regnassent, Vespasianus in præliis adversus Judæos spectatus, Imperator in ipsa Judæa ab exercitu qui illic erat, renuntiatur. Qui confestim Romanum versus contendens, cum belli adversus Judæos Tito filio commisit. Porro cum Judæi post Servatoris nostri in celos adscensum, non contenti eo scelere quod in ipsum admiserant, ejus quoque Apostolos sepiissime insidiis appetiſſent; ac primum quidem Stephanum lapidibus obruerint: deinde Jacobum Zebedei filium, Joannis fratrem capite truncassent: ac postrem Jacobum illum qui primus post adscensum Domini Episcopalem ecclesiæ illius sedem obtinuit, eo quem diximus modo peremissem: Cum reliqui item Apostoli infinitis propè modis non sine magno vite sua discriminè ab iisdem vexati essent, & ex Judæa fugati, ad prædicandam Evangelii doctrinam, omnes ubique terrarum gentes adire cœperissent, fredi potentia Christi qui

πορθθέντες μακηλεότατε πάντα τὰ ἔθνα
ἐν τῷ ὀνόματι μή: καὶ μὴν αὐτὰ καὶ τὸ λαός
τῆς ἐν Γερεσολύμοις ἐκκλησίας, κατά πη-
να χειρομον τοῖς αὐτόδι θοχίμοις διδόνο-
κέντες δοθέντα τοφερόν πολέμου, μετανα-
στηναὶ πόλεων, καὶ ίνα τῆς οἰκουμένης πόλιν
οἰκεῖν κεκελυσμένα. πέλλαν αὐτοὺς ὄνομά-
ζεσσον. ἐν τῶν εἰς Χειρὸν πεπιθυκότων διπό-
τῆς Γερεσολύμης μετωπομένων, μόσαν παντε-
λῶς Πτιλελεοποτῶν σύγιων αὐθόων αὐτοὺς τε
τῶν Γεράσιων βασιλικὴν μητρόπολιν καὶ
σύρπαταν τῶν Γεράσιων γυναικῶν Θεοῖς δίκαιο-
λοιπόν αὐτές ἀτε τοσαῦτα εἰς τε τὸν Χει-
ρὸν καὶ τὸν Αποσόλης αὐτὸς παρενομηκότας
μετέναι, τῶν ἀσεβῶν ἀρδεῖν τὴν γηραῖν αι-
την ἐκείνην οὐκέπρωπαν αφανίζεσσα. ὅσα
μηδὲν ὅσα τηνικάδε οὐ πάντα τόπον ὅλων τῷ
ἔβαινε σωματόρην κακά, ὅπως τε αὐτὸν μάλιστα
οἱ τῆς Γεράσιας οἰκιτόρες εἰς ἔχασσον φειλό-
ντας συμφορῶν, ὅπόσα τε μητρόπολες ήσεν-
δὸν γηραιζόμενα καὶ παισὶ, ξίφει καὶ λιραῖ-
νη μυεῖσις ἀλλοις φειπεπλώκαστι εἰδεστα-
ναται. πόλεων τε Γεράσιων ὅσα τε καὶ οἷα
γεγόνασι πολιορκίαι. ἀλλὰ καὶ ὅπόσα οἱ επί-
αυτὴν τὴν Γερεσολύμην μόσαν Πτιλή μητρόπολιν
οἰχυεῖστην καταπεφυγότες, δεινὰ καὶ πέ-
ρα δεινῶν ἐνεργάσασι. τέ τε παντὸς πολέ-
μῳ τὸν τεόπον, καὶ τῶν ἐν τέττῳ γερμηνέ-
ων μέρειαν καταὶ καὶ ὡς Πτιλή τέλει τὸ περὶ
τῶν Περφρτῶν αιγυροθυμένον βδέλυμα
τερημωσεως, ἐν αὐτῷ κατέστη τῷ πάλαι τέ
Θεοῖς φειβούτω νεῳ, παντελῆ φθοραὶ καὶ
αφανισμοὶ ἐχαστὸν τὸν διὰ πυρὸς ταύται-
ναν, πάρεσσιν οὐ φίλον ἐπί αἰεισσες ἐν τῷ τῷ
Γαστήρω γραφείσης αιαλέξασθαισοειας. ὡς
ἡ αὐτὸς ΣΤΘ· τῶν αἴροισθινων διπότης Γερά-
σιας αἴτασης ἐνήμερας τὸ Πάχα ξορῆς,
ώστερον εἰρητῆ αποκλεισθῆναιεις τῷ Γερεσο-
λυμα αἴματι τειλοσίας μυειδίας τῷ πλη-
θθ· ισορε, ανακταῖον ρήμασιν αὐτοῖς ταύται-
μηνασ. χεῦ γουη ἐν αἷς ημέραις τὸν πάν-
των Σοῦηεις καὶ ἐνεργέτειλον Χειρὸν τὸν Θεοῖς
τακατα τὸ παθθ· διατέθεν), ταῖς αὐταῖς
ώστε ἐν εἰρητῇ κατακλεισθῆναις, τὸν μετελ-
θόντα διατέθεν περον περος τὸ θείας δίκης κατα-
δέξασ. Παρελθων διτάτων ἐν μέρεισι μετεικότων διποιοις ὅσα διὰ ξίφες καὶ άλλοι
τῷ τεόπω καὶ αὐτῶν ἐκεχειριται, μόνας τὰς διὰ τὸ λιμεναῖς αναγκαῖον πρύγματι συμ-

K ii

runt: ut vel ex his lectores nostri operis intelligent, quo pacto admissi in Christum Dei piaculi poenas ab illis non longe postea celeste Numen expetiit.

CAPUT VI.

De fame qua Iudeos opprescit.

Vide Ni-
cephor.
l. 3. c. 6.

A Gedūm ergo sumpto iterum quinto historiarum Josephi libro, iuctuolam rei gestæ tragediam recitemus. Ditionibus quidem, manere perinde exitiosum erat. Nam propter divitias necabantur, quasi transfugere ad hostes voluissent. Ceterum simum inopia crescebat indies furor seditionum, & utrumque malum magis ac magis quotidie ingravescebat. Et palam quidem nullum in urbe frumentum erat. Sed seditioni irruentes in domos, omnia scrutabantur: & si quid reperissent, ædium dominos, ut potè qui frumentum se habere negarent, crudeliter verberabant. Quod si forte nihil invenerant, quasi diligentius occultabant, tormentis excruciant. Porro an cibos haberent, nec ne, in dicio erant corpora miserorum. Nam qui adhuc firma erant valetudine, eos alimentorum copia abundare censebant. Qui verò jam contabescerent, eos missos faciebant. Quippe à ratione alienum videbatur, homines jam jamque præ inedia morituros, ferro interficere. Multi verò clam facultates suas uno frumenti quidem, si divites essent, sive pauperes, hordei modio permutabant. Deinde in intimos ædium recessus sese abdentes, nonnulli quidem famis ultima necessitate adæti fruges nondum molitas comedebant. Alii verò panem conficiebant, quantum necessitas metusque suadebat. Et mensa quidem nullibi apponebatur: sed crudos adhuc cibos exigne abstractentes singuli diripiebant. Misérabilis porrò erat alimonia, dignumque lachrymis spectaculum: cum valentiores quidem cuncta prætriperent, infirmiores verò vicem suam dolerent. Omnes quidem animi affectus longè superat fames: nullum tamen aequè evertit ac verecundiam. Nam quicquid alias honore dignum est ac reverentia, in famis necessitate contemnitur. Denique uxores viris, filii parentibus, & quod omnium maximè miserabile erat, matres infantibus cibum ex

Φορέας τῷ θεῷ. ὡς δὲ ἐπὶ μέρες ἔχοιεν αὐτὸς τῇ γραφῇ ἐπίγραφον εἰδέναι, ὅπις αὐλεστῆς εἰς τὸν Χειρὸν τὸν Θεόν τῷ θεῷ αὐλεσθεῖται εἰς μάκεσνήν ἐπὶ Θεόν μετῆλθε θυμρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.

Πειθὴ πίστιν οὐκέτις λιμεῖ.

PΕρε δὴ ὅως τῶν ισοράων τὴν πέμπτην Γαστήρα μὲν χειρας ἀνθεις αὐταλα-εῖν, τῶν τότε πειραχθέντων διελθε τὴν τραγῳδίαν. τοῖς γε μηνιν εὐπόρεις Φοῖς καὶ τὸ μένεν, τοῖς δὲ πειραχθέντων διελθε τὴν τραγῳδίαν, αὐτοῖς διελθετο πις διὰ τὴν γόνιαν. τοιμαζεῖν δὲ τὸν διπλονοστάτην ισοράων τὰς οἰκίας. ἐπειδὴ εὐρέντες μὲν, ὡς δεινοταραδύνες ἡκίζοντο μὲν εὐρέντες δὲ, ὡς Πάμελεσεργον κρύψαντας εἰσασάντον. τεκμήρειον διετεῖ τὸν ἔχειν καὶ μητρά τῶν αθλίων τὸν. ὃν οἱ μὲν ἐπινειώτες, εὐπορεῖν τεοφῆς ἐδόκουμεν οἱ τηκομβριοι δὲ καὶ παραδεύοντο καὶ κτείνειν ἀλογον ἐδόκει τὰς ιστος ἐνδείας τεθνητομόρφους αὐτίκα. πολοὶ δὲ λαθρα τὰς κτητοις εἰς αὐλαῖνταξαντο μέτρες πυρῶν μὲν, εἰ πλευτερειτυχάνοιεν ὄντες. οἱ δὲ πενέτεροι καλεοῦνται. ἐπειδὴ κατακλείοντες ἑαυτὰς εἰς τὰ μηχαίτατα τῶν οἰκιῶν, τινὲς μὲν τὸν ἄκρας οἰδεῖσας, αὐέργασον τὸν σῖτον πάθον. οἱ δὲ ἐπεισον, ὡς δὲ τε αναγκηκαὶ τὸ δέ οὐ παρήνει. καὶ τεσπεζα μὲν ἐδαμενε παρεπιθετο τὸν πυρεά φέλκοντες, ἐτραμμένοις δὲ ταῖς σπιταῖς διέπαλαι. ἐπειδὴ δὲ τὸν τεοφῆς καὶ δακρύων αἴξιος δέδειται τῷ μὲν διωματωτέρων πλεονεκτούσιτων. τὸν δὲ δαμενῶν, ὁδυρημένων. πάντων μὲν δὲ παθῶν ὑπέσιαδιαλημός γένεται οἱ γάτως διπλομοσιν οἱ αἰδων. τὸ γάδλως ἐντεοπτῆς αἴξιον, οἱ τέτω καταφεγγεῖται. γυναικες γοῦν αἰδων, καὶ παῖδες πατέρων, καὶ τὸ σικτεσταῖον, μητέρες νηπίων. ἐξηγηταζον ἐξ αὐτῶν τῶν σομάτων τὰς τερφας. καὶ τῶν φιλάτων οἱ χεροὶ μαραινομένων, οἵ τινες φειδῶν τὰς τέλην αἴδεισαντος γάτας γαλαγμάς. τοιαῦτα δὲ ἐδιοτες, ὅμως διελάνθανον. πανταχθέντες εφίσαντο οἱ σασιασαι καὶ τέτων ταῖς αἴραταις. οἱ πότε γάδε καποδοιεν διποκελεισμένοι.